

Arrest

nr. 169 732 van 14 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 12 februari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 januari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlagen 13septies en 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 6 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat C. MORJANE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 30 januari 2014 beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoekster op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Het bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek is gemotiveerd als volgt:

“Aan mevrouw:

naam: [M.]

voornaam: [R. D.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats:

nationaliteit: Brazilië

In voorkomend geval, ALIAS: /

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

x 8° wanneer zij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

[...]

Artikel 74/14:

x artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

Geen arbeidskaart/Geen beroepskaart - PV nr opgesteld door arbeidsinspectie”.

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het inreisverbod luidt verder als volgt:

“Aan mevrouw:

naam: [M.]

voornaam: [R. D.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats:

nationaliteit: Brazilië

In voorkomend geval, ALIAS:/

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 30.01.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

x artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar voor België omdat:

x1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

[...]

Betrokkene is heden al werkend aangetroffen zonder arbeidskaart ; bijgevolg bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom haar een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder werpt een exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep op in zoverre dit is gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Hij wijst erop dat verzoekster op 6 februari 2014 werd gerepatriëerd naar Portugal, en aldus niet blijkt dat zij nog een actueel belang kan doen gelden wat deze beslissing betreft. Verzoekster repliceert in haar synthesememorie dat zij haar belang behoudt bij het aanvechten van het bevel om het grondgebied te verlaten, nu in casu het inreisverbod is gelinkt aan het bestaan van dit bevel en de motivering zoals deze in dit bevel is opgenomen. Zij concretiseert dat zij een belang behoudt bij het aanvechten van het bevel om het grondgebied te verlaten in zoverre haar in deze beslissing geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend, omdat deze vaststelling ook automatisch tot gevolg heeft gehad dat haar een inreisverbod werd betekend. Ter terechtzitting bevestigt verzoekster dit standpunt. Verweerder op zijn beurt brengt geen argumenten naar voor ter weerlegging van verzoeksters standpunt in de synthesememorie dat zij haar belang behoudt waar het bevel om het grondgebied te verlaten geen termijn voor vrijwillig vertrek bepaalt en dit omdat dit de bestaansgrond is van het inreisverbod.

3.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden handeling moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

3.3. Het is op zich niet betwist dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, gelet op de tussengekomen repatriëring op 6 februari 2014, uitvoering heeft gekregen. De Raad stelt evenwel, samen met verzoekster, vast dat het thans bestreden inreisverbod niet enkel gepaard gaat met dit bevel om het grondgebied te verlaten, doch dat dit ook wordt opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet en omdat verzoekster in het bevel om het grondgebied te verlaten geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Verzoekster dient op nuttige wijze de beslissing waarbij haar een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven, te kunnen aanvechten voor de Raad. Indien wordt vastgesteld dat deze beslissing onrechtmatig zou zijn genomen, vervalt immers ook automatisch de bestaansgrond van het inreisverbod.

De Raad stelt vast dat in casu verzoekster aannemelijk maakt dat zij haar belang behoudt bij het aanvechten van het bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek. De door verweerder opgeworpen exceptie van gebrek aan belang wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekster voert, verspreid over drie middelen, de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 74/11 en 74/14 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij vat de middelen als volgt samen in de synthesememorie;

“Verzoekster voert een eerste middel aan van de schending van artikelen 74/11 en 74/14 van de vreemdelingenwet in combinatie met artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van administratieve beslissingen.

Zij zet eerste de principes en wetsbepalingen uiteen namelijk:

- Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en de parlementaire voorbereidingen*
- Artikel 74/14 van de vreemdelingenwet*
- artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en rechtsleer dienaangaande*

Verzoekster past dan deze principes toe aan onderhavig geval.

Verzoekster is van oordeel dat verwerende partij niet kon vaststellen dat zij een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid zodat aan de voorwaarden van artikelen 74/11 en 74/14 niet is voldaan.

De bestreden beslissing laat gelden dat de reden voor de toepassing van artikel 74/14 en bijgevolg artikel 74/11 van de vreemdelingenwet het feit is dat verzoekster al werkend aangetroffen werd zonder arbeidskaart en dat verwerende partij daaruit een risico tot nieuwe schending van de openbare orde aftrekt.

De redengeving van de bestreden beslissing laat verzoekster niet toe te begrijpen in welke mate, verzoekster die voor de eerste keer te maken kreeg met de politiediensten, een nieuw risico voor gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid zou uitmaken.

Twee onderdelen worden ingeroepen gezien deze situatie.

In het eerste onderdeel van het eerste middel, laat verzoekster gelden dat het proces-verbaal naar de welke wordt verwezen om het gevaar voor de openbare orde te bewijzen niet werd gecommuniceerd aan verzoekster. Dat dit, volgens de vaste rechtspraak van uw Raad [CCE, arrêt du 30 octobre 2009, n° 33.532 ; CCE, arrêt du 10 novembre 2009, n° 33.913 ; RVV, arrest van 25 november 2009, n° 34787], een motivering door verwijzing die illegaal is, nu blijkt dat de inhoud van het document naar waar verwezen niet gekend is door betrokkene.

Dit maakt een schending uit van de formele motiveringsplicht;

Bijgevolg het bevel om het grondgebied te verlaten met afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod die op deze basis werd genomen illegaal zijn;

In het tweede onderdeel van het eerste middel, betwist verzoekster dat zij degelijk een gevaar uitmaakt voor de openbare orde.

Verzoekster bewijst aan de hand van stukken dat ze meer de hoedanigheid van slachtoffer heeft als deze van dader.

De notie ‘openbare orde’ dient met voorzichtigheid te worden gebruikt om een bevel om het grondgebied te verlaten met afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten te motiveren; Des te meer wanneer verwerende partij op de hoogte is dat dit automatisch leidt tot de toepassing van een inreisverbod;

Verzoekster gebruikt hiervoor een rechtspraak van de Raad van State waaruit blijkt dat de feiten die worden ingeroepen ten einde het gevaar voor de openbare orde te staven niet kunnen volstaan in het inroepen van een algemeen delictueel gedrag maar een zekere graad van ernst aantonen [CE 28 janvier 2002, RDE, n° 117, p°72 et s.; CE, 21 février 2005, n° 140.96, inédit; CE 5 avril 2002, RDE 2002, n° 117, p° 81 et s. ; CE 16 juillet 2009, N° 195328, juridict; CE, 4 mars 2005, n° 141.605, inédit]

Normaal gezien, ingeval van vaststelling van het aangaan van een inbreuk die een strafvordering kan opstarten, verwittigt de politie die het proces-verbaal opstelt de magistraat van wacht en worden onderzoeksmaatregelen uitgevoerd. Het vermoeden van onschuld moet ook worden eerbiedigt.

In casu, meent verzoekster dat de feiten ingeroepen door verwerende partij niet van die aard zijn om het gevaarlijk karakter van verzoekster te bewijzen. Verzoekster werd nooit verhoord in aanwezigheid van een tolk betreffende de feiten. Er is noch sprake van vervolging noch van veroordeling;

Zwartwerk maakt geen strafrechtelijke inbreuk uit. De werker hiervoor niet kan worden vervolgd, enkel de werkgever kan worden vervolgd op basis van artikel 433quinquies van het Strafwetboek; Dat hij een risico loopt op administratieve en strafrechtelijke boetes.

Daarenboven laat verzoekster gelden dat artikel 7 van de vreemdelingenwet door de manier waarop deze is opgesteld zwartwerk meent te verschillen van het gevaar voor de openbare orde.

Bijgevolg is de eerste bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd ten aanzien het bestaan van een gevaar van de openbare orde.

De bestreden beslissing schendt de motiveringsplicht van de administratieve overheid zoals voorzien in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 in combinatie met artikel 74/14 van de vreemdelingenwet;

Dit motief zowel determinerend is voor het bevel om het grondgebied te verlaten met afwezigheid van vrijwillig termijn en het inreisverbod.

Nu blijkt dat de eerste bestreden beslissing illegaal is, het inreisverbod niet automatisch diende te worden toegepast en bijgevolg dient te worden teruggetrokken uit het rechtsverkeer.”

Verzoekster voert een tweede middel aan van de schending van artikelen 74/11 en 74/14 van de vreemdelingenwet in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij zet eerste de principes en wetsbepalingen uiteen namelijk:

- Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en de parlementaire voorbereidingen
- zorgvuldigheidsbeginsel

Verzoekster past dan deze principes toe aan onderhavig geval.

Uit de parlementaire voorbereidingen blijkt dat:

“Voor de vreemdeling die het slachtoffer is van het misdrijf mensenhandel of die het slachtoffer is van het misdrijf mensensmokkel, en die met de autoriteiten heeft meegewerkt, maar voor wie de minister of zijn gemachtigde heeft t beslist om een einde te maken aan het verblijf overeenkomstig de artikelen 61/3, § 3 en 61/4, § 2, wordt er uitdrukkelijk gepreciseerd dat de beslissing tot verwijdering niet gepaard gaat met een inreisverbod tenzij de vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Indien hij echter verplichting tot terugkeer niet respecteert, dan gaat de nieuwe beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod.” [Parl. St. Kamer, 2011-2012, N° 53K1825/001, p. 22-23]

De Belgische autoriteiten moeten dus conform hun positieve verplichtingen onder artikelen 3 en 8 van het E.V.R.M. verzoekster hiertegen bescherming bieden;

Verzoekster als prostituee werkte in de volgende omstandigheden:

- Ze werkte in een massagesalon in Diegem als ‘prostituee’
- Ze sliep ter plaatste
- De helft van haar winst van de dag was voor de baas
- Ze werkte van 9am tot 8pm en soms erna wanneer haar baas het vroeg
- Ze kreeg geen voedsel en moest het zelf kopen
- Ze werkte van maandag tot zaterdag
- Ze sliep in hetzelfde bed als deze waar zij de cliënten onthaalt
- Soms moest ze haar kamer delen
- Een deel van haar ‘loon’ werd afgetrokken teneinde voor een legaal contract te betalen en een ander deel teneinde voor haar kamer te betalen
- Werd soms psychisch gedwongen

Hiervan bestaan aanwijzingen in het dossier van de arbeidsinspectie en de politiediensten;

Deze situatie stemt overeen met de situatie beschreven in artikel 433quinquies van het strafwetboek;

Gezien deze situatie meent verzoekster dat het middel in twee onderdelen kan worden ingeroepen.

In het eerste onderdeel van het tweede middel, meent verzoekster dat de hierboven vermelde aanwijzingen, verwerende partij ertoe had moeten leiden tot een toepassing van artikelen 61/2 en 74/11 §3 van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt geacht dat verzoekster de openbare orde heeft geschonden terwijl zij als slachtoffer van mensenhandel diende te worden behandeld. De bestreden beslissing houdt geen rekening met haar kwetsbaarheid terwijl een zorgvuldige overheid dit had gedaan.

Verwerende partij de procedure aangaande bescherming inzake mensenhandel had moeten inschakelen in haar hoedanigheid van zorgvuldige overheid; Doch dit werd niet gedaan door verwerende partij;

Daarenboven, meent verzoekster dat artikel 74/11 §3 van de vreemdelingenwet oplegt aan verwerende partij zich te onthouden van het opleggen van een inreisverbod “wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid”;

Des te meer nu het tweede lid van dit paragraaf hieraan toevoegt dat :

“De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen”;

Bijgevolg, op basis van het zorgvuldigheidsbeginsel en de aanwijzingen van het dossier, verwerende partij deze elementen in rekening had moeten nemen voor de eventuele toepassing van artikel 74/11§3 van de vreemdelingenwet;

In het tweede onderdeel van het tweede middel, laat verzoekster gelden dat alvorens te beslissen tot de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten op basis van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet verwerende partij met enige zorgvuldigheid had moeten nagaan of verzoekster weliswaar een gevaar voor de openbare orde uitmaakt.

Wat in casu niet het geval is.

Verzoekster verwijst dienaangaande naar haar eerste middel die als integraal uiteengezet moet worden beschouwd.

Zodat verwerende partij, wanneer zij besloot geen termijn toe te kennen om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod toe te passen het zorgvuldigheidsbeginsel in combinatie met artikelen 74/11 en 74/14 heeft geschonden.

Verzoekster voert een derde middel aan van de schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet in combinatie met artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van administratieve beslissingen.

Zij verwijst naar de principes zoals uiteengezet in haar vorige middelen

Verzoekster past dan deze principes toe aan onderhavig geval.

Verwerende partij had kennis van de persoonlijke situatie van verzoekster namelijk van haar Braziliaanse afkomst en haar Portugees verblijfstitel en dat deze twee elementen, de toegang tot het Belgisch grondgebied vergemakkelijken.

Daarenboven ressorteert uit het administratief dossier (of zou moeten ressorteren) dat verzoekster een kwetsbare persoon is.

Er bestaan aanwijzingen dat verzoekster slachtoffer van mensenhandel zou zijn.

Indien kan worden vastgesteld dat omwille van het feit dat een inreisverbod kon worden aangenomen op basis van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, verwerende partij toch de keuze van de duur van het inreisverbod diende te motiveren.

Dienaangaande, diende verwerende partij rekening te houden met de omstandigheden eigen aan verzoekster zoals hierboven beschreven;

De motivering ten aanzien van het inreisverbod laat niet toe aan verzoekende partij te weten of verwerende partij rekening heeft gehouden met de omstandigheden eigen aan haar zaak met het oog op de bepaling van de duur van het inreisverbod.

In casu, koos verwerende partij voor de maximumduur zonder de redenen die haar hiertoe hebben geleid uiteen te zetten.

zelf indien verwerende partij rekening zou hebben gehouden met deze persoonlijke elementen, quod non, zij had moeten uiteenzetten voor welke redenen deze elementen het toepassen van een inreisverbod van minder dan drie jaar niet verhinderden.

Bijgevolg de bestreden beslissing artikel 74/11 §1 lid 1 in combinatie met artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van administratieve beslissingen;

B. ANTWOORD VAN VERWERENDE PARTIJ

Verwerende partij samen antwoord aan deze drie middelen.

Zij meent dat artikel 74/11 §1 van de vreemdelingenwet duidelijk stelt dat het opleggen van een inreisverbod vooropstelt aan de vreemdeling die het voorwerp is geworden van een verwijderingsbeslissing zonder dat een termijn voor vrijwillig vertrek is vastgesteld.

In de bestreden beslissing wordt vermeld dat zij werd aangetroffen al werkend zonder arbeidskaart zodat een risico op een nieuwe schending van de openbare orde bestaat.

Het feit dat verzoekster de inhoud van het proces verbaal niet kent kan niet dienstig worden ingeroepen nu de bestreden beslissing de determinerende motieven aangeeft van de motieven kan verzoekster deze motieven betwisten.

Het feit dat verzoekster zonder arbeidskaart aan het werk was houdt een evident risico in dat zij haar illegale activiteiten verder zet. De motivering van de bestreden beslissing volstaat.

Het feit dat geen veroordeling bestaat tegen verzoekster verhindert niet dat op basis van het proces verbaal, verwerende partij maatregelen kon nemen op verblijfsrechtelijk vlak. (rvv arrest n° 103710)

De discretionaire bevoegdheid van verwerende partij laat deze laatste toe om het risico op een nieuwe schending van de openbare orde voldoende te beschouwen om een inreisverbod van drie jaar op te leggen.

Verzoekster zou niet aantonen in welke mate op basis van de persoonlijke elementen die zij inroept er kon worden besloten tot de ingeroepen schendingen.

Verzoekster toont niet aan dat de procedure aangaande mensenhandel werd opgestart.

Dat de vage stelling van verzoekster volgens de welke verwerende partij op de hoogte had moeten zijn van haar kwetsbaar profiel geen steun vindt in het administratief dossier. Het administratief verslag stelt alleen vast dat verzoekster illegaal tewerk was gesteld in een massagesalon. Het kwetsbaar profiel ressorteert niet uit het administratief dossier.

Verzoekster maakt niet duidelijk in welke mate haar Braziliaanse afkomst en haar Portugees verblijf een impact kunnen hebben op het inreisverbod.

Het feit dat het inreisverbod een einde stelt aan omstandigheden die voordelig waren voor de situatie van verzoekster houdt niet in dat verwerende partij hiervan rekening had moeten houden.

Verzoekster geeft geen concreet element aan ten aanzien van het verbod van drie jaar waarmee het verbod kennelijk onverenigbaar zou zijn.

De wet legt geen omstandigheid op waarmee rekening moet worden gehouden voor de bepaling van de termijn van het inreisverbod. (arrest rvv n° 104559)

Verzoekster toont niet aan hoe het zorgvuldigheidsbeginsel zou kunnen worden geschonden.
Uiteindelijk toont verzoekster niet dienstig aan zich te kunnen beroepen op humanitaire omstandigheden conform artikel 74/11 §2, tweede lid van de vreemdelingenwet.

C. REPLIEK VAN VERZOEKENDE PARTIJ

Verzoekster wenst ten eerste op te merken dat verwerende partij geen antwoord biedt op het feit dat zwartwerk in hoofde van de werker geen grond geeft tot een strafrechtelijke vervolging en geen schending van de openbare orde uitmaakt in hoofde van verzoekster, gewone werker en geen werkgever.

Verwerende partij antwoordt ook niet op het argument volgens de welke de vreemdelingenwet zelf (artikel 7) zwartwerk onderscheid van een schending van de openbare orde.

Haar eerste middel is bijgevolg gegrond.

Het arrest dat de verwerende partij inroept (n° 103710) teneinde te laten gelden dat zelfs zonder veroordeling men maatregelen kan nemen op verblijfsrechtelijk vlak kan niet dienstig worden ingeroepen nu blijkt dat in dat geval er sprake was van diefstal inbreuk voorzien in het strafwetboek. Dat zwartwerk in hoofde van de werknemer daarentegen niet voorzien is in het strafwetboek.

Dat verwerende partij daarenboven het risico op een NIEUWE schending van de openbare orde enkel en alleen afleidt uit de enkele aanhouding voor zwartwerk van de dag waarop de bestreden beslissing werd aangenomen. Dat verzoekende partij hier niet mee kan overeenstemmen. Een risico op een nieuwe schending kan niet uit een enkele aanhouding worden afgeleid. De beslissing is bijgevolg niet afdoende gemotiveerd dienaangaande.

Verwerende partij beroept zich tevens op haar discretionaire bevoegdheid ten aanzien van de duur van het inreisverbod en dat dit haar ontheft om haar beslissing meer te motiveren dan de risico op een nieuwe schending van de openbare orde (quod non).

Verzoekende partij repliceert dat de discretionaire bevoegdheid haar niet onthoudt om haar beslissing afdoende te motiveren omtrent :

- Risico op schending van de openbare orde (kan men in casu van een eerste schending van de openbare orde spreken – zwartwerk maakt immers geen strafrechtelijke inbreuk uit)

- Duur van het inreisverbod (waarom maximaal drie jaar)

- Rekening houdend met persoonlijke elementen :

  - o Braziliaanse afkomst – geen visumverplichting om de Europese unie te treden

  - o Portugees verblijf – vrij verkeer – terwijl het inreisverbod heeft een impact op heel het Schengengebied.

  - o Kwetsbaar profiel gezien de aanwijzingen in het dossier op mensenhandel.

Dat deze elementen niet blijken uit de lezing van de bestreden beslissingen. Terwijl de vergemakkeling van verkeer in de Europese Unie gezien haar afkomst en haar Portugees verblijfstitel een impact kunnen hebben op het inreisverbod.

Dat uw Raad in die zin al heeft geoordeeld dat :

« Ensuite, le Conseil observe que le motif repris ci-dessus se rapporte, non pas à l'interdiction d'entrée, mais à la mesure d'éloignement. En tout état de cause, le Conseil observe, à l'instar de la partie requérante, que la motivation afférente à l'interdiction d'entrée ne permet nullement de considérer que la partie défenderesse a tenu compte des circonstances dont elle avait connaissance pour la fixation de la durée de ladite interdiction, tel que stipulé par l'article 74/11, §1er, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980. A supposer que la partie défenderesse ait pris ces circonstances en compte à cette fin, quod non, il lui incombait en tout état de cause d'expliquer les raisons pour lesquelles lesdits éléments ne constituaient pas, à son estime, un obstacle à la délivrance de l'ordre de quitter le territoire avec l'interdiction d'entrée de trois ans incriminée, ce qu'elle est restée en défaut de faire. » [CONSEIL DU CONTENTIEUX DES ÉTRANGERS, arrêt du 31 mai 2013, n° 104 180]

Dat rekening houdend met deze elementen geen inreisverbod had kunnen worden opgelegd of ten minste de duur had kunnen verminderen ;

Dat in tegenstelling met wat verwerende partij in haar nota laat gelden, verzoekster in de feiten van haar verzoekschrift liet gelden dat de procedure mensenhandel niet kon worden opgestart omdat zij op 6 februari 2014 werd gerepatriëerd.

Dat verwerende partij in haar nota in twee tegengestelde argumenten laat gelden dat ten eerste verwerende partij niet had kunnen weten dat verzoekster een kwetsbaar profiel had nu dit niet ressorteert uit het administratief dossier en ten tweede laat gelden dat verzoekster niet aantoonde dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden;

Terwijl verzoekster juist verwijt aan verwerende partij dat een zorgvuldige overheid gezien de aanwijzingen in het dossier "tewerkstelling als prostituee in een massagesalon" zich had moeten alerteren over de situatie van verzoekster en informatie verzoeken over haar al dan niet kwetsbaar profiel;

Dat dit kwetsbaar profiel ook de reden is die verzoekster inroept waarmee verwerende partij rekening had moeten houden bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod;

Dat daarenboven ook blijkt uit de persoonlijke elementen verzoekster :

- kwetsbaar profiel

- Braziliaanse afkomst – faciliteiten om het Europees grondgebied te treden

- Portugees verblijfstitel : vrij verkeer in de Europese Unie;

Elementen zijn die onverenigbaar zijn met een inreisverbod van drie jaar geldig in alle schengengebieden;

Dat bijgevolg, in tegenstelling met het arrest n° 104559 aangehaald door verwerende partij, verzoekster, in haar verzoekschrift concretiseert welke omstandigheden grondslag geven aan een inreisverbod van mindere duur of geen inreisverbod opleggen;

Zodat de middelen van verzoekster gegrond zijn en leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing;”.

4.2.1. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

4.2.2. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van de artikelen 74/11 en 74/14 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoekster werd bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° en 8° van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen luiden als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[...]

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

[...].”

Verzoekster geeft op zich niet aan te betwisten dat haar bevel om het grondgebied te verlaten kon worden gegeven op grond van voormelde bepalingen. Zij betwist niet in het Rijk te verblijven zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten en evenmin dat zij een beroepsactiviteit uitoefende in België zonder hiervoor in het bezit te zijn geweest van de vereiste machtiging.

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten kende verzoekster verder geen termijn toe voor vrijwillig vertrek en dit op grond van artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet. De relevante bepalingen van dit wetsartikel stellen als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

[...]

§ 2. [...]

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

[...]

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

[...]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

In het bevel om het grondgebied te verlaten wordt in dit verband gemotiveerd als volgt: “Geen arbeidskaart/Geen beroepskaart – PV nr opgesteld door arbeidsinspectie”.

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet – dat de juridische grondslag vormt van het inreisverbod – luidt verder als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Verzoekster wordt in casu een inreisverbod opgelegd omdat haar voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Er wordt vervolgens toegelicht: *“Betrokkene is heden al werkend aangetroffen zonder arbeidskaart ; bijgevolg bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde. Reden waarom haar een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd.”*

Verzoekster betoogt onder meer dat de motiveringen van de bestreden beslissingen haar niet toelaten te begrijpen in welke mate zij, die voor de eerste keer te maken kreeg met de politiediensten, een gevaar voor de openbare orde zou uitmaken of in welke mate er sprake is van een risico op een nieuwe schending van de openbare orde. Zij stelt dat enig proces-verbaal haar niet werd gecommuniceerd en betwist een gevaar te vormen voor de openbare orde. Zij voert aan eerder slachtoffer (mensenhandel) dan dader te zijn en dat de notie ‘openbare orde’ met de nodige voorzichtigheid dient te worden gehanteerd, te meer indien dit aanleiding geeft tot het opleggen van een inreisverbod. Zij betwist in wezen niet dat er sprake was van zwartwerk, doch stelt dat dit in haren hoofde geen strafrechtelijke inbreuk uitmaakt en zij hiervoor noch werd vervolgd noch werd veroordeeld. In dit verband wijst zij er ook op dat de wetgever gelet op de bewoordingen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet een onderscheid heeft willen maken tussen zwartwerk en een gevaar voor de openbare orde.

De Raad wijst in dit verband op het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de zaak C-554/13 van 11 juni 2015 dat handelt over het begrip ‘gevaar voor de openbare orde’ vervat in artikel 7, vierde lid van de richtlijn 2008/115/EG. Deze bepaling heeft betrekking op de mogelijkheid om af te zien van het voorzien van een termijn voor vrijwillig vertrek. In zijn overwegingen 50 en 60 van dit arrest stelde het Hof als volgt:

“Bijgevolg dient een lidstaat het begrip „gevaar voor de openbare orde” in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115 per geval te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115.

[...]

In die omstandigheden veronderstelt het begrip „gevaar voor de openbare orde” als bedoeld in artikel 7, lid 4, van die richtlijn, hoe dan ook dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C-430/10, EU:C:2011:749, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak).”

Het is op zich niet betwist dat verzoekster werd aangetroffen in België terwijl zij een beroepsactiviteit uitoefende zonder hiervoor te beschikken over de vereiste machtiging. Er dient, in navolging van de aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel te worden benadrukt dat het niet volstaat dat er sprake was van een wetsovertreding en de hiermee gepaard gaande verstoring van de maatschappelijke orde. Er moet daarnaast ook sprake zijn van een *“werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast”*, opdat een gevaar voor de openbare orde kan worden weerhouden. Hiertoe mag niet op automatische wijze worden besloten op basis van de vaststelling dat er sprake was van een wetsovertreding. Dit dient geval per geval te worden beoordeeld aan de hand van de persoonlijke gedragingen van de betrokken vreemdeling. De Raad benadrukt aldus dat het aan het bestuur toekomt om aannemelijk te maken dat er in hoofde van verzoekster sprake is van een gevaar voor de openbare orde, nu het dit als reden hanteert om een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek en een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen. In casu besluit het bestuur tot een gevaar voor de openbare orde op basis van de enkele vaststelling dat verzoekster al werkend werd aangetroffen zonder arbeidskaart. Er blijkt in casu noch uit het administratief dossier noch uit de bestreden beslissingen zelf dat het bestuur ook heeft beoordeeld of afgewogen in welke mate op basis van deze vaststelling dient te worden aangenomen dat er ook sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast of van een risico op een nieuwe schending van de openbare orde. Zo voorzag verweerder in het bevel om het grondgebied te verlaten ook eenzelfde motivering *“Geen arbeidskaart/Geen beroepskaart – PV nr opgesteld door arbeidsinspectie”* zowel om te verantwoorden dat verzoekster een bevel werd gegeven op grond van artikel 7, eerste lid, 8° van de Vreemdelingenwet als om te stellen dat zij overeenkomstig artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet een gevaar zou vormen voor de openbare orde en zij geen termijn kreeg voor vrijwillig vertrek. Een voldoende individueel onderzoek of enige concrete betrachting om het evenredigheidsbeginsel te eerbiedigen, blijkt in casu niet. Verweerder betoogt in de nota dat, nu verzoekster zonder arbeidskaart aan het werk was, er een *“evident”* risico bestaat dat zij haar illegale activiteiten verderzet, waardoor hierover ook niet nader diende te worden gemotiveerd. Dit gestelde doet evenwel geen afbreuk aan voormelde vaststelling dat noch uit de bestreden beslissingen zelf noch uit het administratief dossier blijkt dat de vereiste beoordeling werd gedaan op het ogenblik van het nemen van deze beslissingen. Dit kan niet worden rechtgezet door een a posteriori motivering in de nota. Daarnaast is dit gestelde door verweerder ook moeilijk in overeenstemming te brengen met voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie. Dit betoog komt er zo in wezen op neer dat er bij vaststelling van een wetsovertreding een evident risico bestaat dat de betrokken vreemdeling ook in de toekomst nog dergelijke wetsovertredingen zal begaan. Verweerder kan niet worden gevolgd in dit standpunt, nu het volgen van een dergelijke redenering erop zou neerkomen dat het bestuur ervan wordt ontheven in elke situatie afzonderlijk na te gaan in welke mate er sprake is van een *“werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast”* en een geïndividualiseerd onderzoek te voeren. Er dient aldus te worden vastgesteld dat verweerder op dit punt kennelijk onredelijk heeft gehandeld en in strijd met artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Daarenboven wijst verzoekster, waar zij zich beroept op een miskennis van artikel 7/11 van de Vreemdelingenwet, ook nog op het gegeven dat verweerder kennis had van haar persoonlijke situatie, meer bepaald haar Braziliaanse afkomst en het gegeven dat zij beschikte over een Portugese verblijfstitel. Zij verduidelijkt in de synthesememorie dat haar Portugese verblijfstitel en het vrij verkeer in de Europese Unie dat hiermee samenhang, onverenigbaar waren met een inreisverbod van drie jaar, geldig voor het gehele Schengengebied.

De Raad wijst er in dit verband op dat overeenkomstig artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet een inreisverbod wordt gedefinieerd als *“de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering”*. Deze definitie werd overgenomen uit artikel 3, 6° van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

In dit verband wordt in de aanbeveling van de Commissie van 1 oktober 2015 tot vaststelling van een gemeenschappelijk *“terugkeerhandboek”* voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeergelerateerde taken (COM(2015) 6250 final), en het in bijlage gevoegde terugkeerhandboek, benadrukt als volgt:

“Een inreisverbod ontzegt de toegang tot het grondgebied van de lidstaten. Uit een stelselmatige vergelijking van alle taalversies van de richtlijn (in het bijzonder de Engels en Franse versies) en de bewoordingen van overweging 14 blijkt dat een inreisverbod voor het grondgebied van alle lidstaten moet gelden. De Deense versie, waarin het enkelvoud wordt gebruikt (“...ophold på en medlemsstats”), bevat een onmiskenbare vertaalfout. De EU-brede werking van een inreisverbod vormt voor Europa een van de belangrijkste meerwaarden van de richtlijn. Deze EU-brede werking moet duidelijk worden vermeld in het besluit waarmee een inreisverbod aan een onderdaan van een derde land wordt opgelegd.

Inreisverboden zijn bindend voor alle lidstaten die aan de terugkeerrichtlijn zijn gebonden (d.w.z. alle EU-lidstaten, uitgezonderd het VK en Ierland, plus Zwitserland, Noorwegen, IJsland en Liechtenstein).

[...]

Geen louter nationale inreisverboden. Overeenkomstig de terugkeerrichtlijn kunnen in verband met migratie geen louter nationale inreisverboden worden opgelegd, tenzij de uitzondering als bedoeld in artikel 11, lid 4, van toepassing is (zie punt 11.8 hieronder). De nationale wetgeving moet bepalen dat in verband met een terugkeerbesluit opgelegde inreisverboden de toegang tot en het verblijf in alle lidstaten verbieden, bijvoorbeeld door de verplichting op te nemen al deze inreisverboden stelselmatig in SIS te registreren.”

Artikel 11, vierde lid van de Terugkeerrichtlijn waarnaar wordt verwezen, betreft de situatie van een lidstaat die overweegt een verblijfstitel af te geven aan de onderdaan van een derde land jegens wie een door een andere lidstaat uitgevaardigd inreisverbod geldt.

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verweerder ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen reeds kennis had van het gegeven dat verzoekster in het bezit was van een op dat ogenblik geldige tijdelijke verblijfstitel afgegeven door Portugal. Verweerder gaf of geeft niet aan te betwisten dat deze verblijfstitel verzoekster toebehoorde. In deze situatie blijkt evenwel geenszins dat verweerder zonder meer kon overgaan tot het opleggen van een inreisverbod, dat – zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat – moet gelden voor het gehele grondgebied van de lidstaten die zijn gebonden door de Terugkeerrichtlijn, en bijgevolg ook Portugal. Er blijkt niet dat een inreisverbod dat dient te gelden voor alle lidstaten verenigbaar is met het gegeven dat de betrokken derdelander beschikt over een (tijdelijke) verblijfsvergunning afgegeven door een van de lidstaten. Zo voorziet het reeds aangehaalde Terugkeerhandboek in deze situatie: *“indien een onderdaan van een derde land waaraan door lidstaat A een inreisverbod is opgelegd, in het bezit is van een door lidstaat B verleende verblijfsvergunning en lidstaat B deze vergunning niet wil intrekken, moet lidstaat A, na het overleg als bedoeld in artikel 11, lid 4, van de terugkeerrichtlijn en rekening houdend met artikel 25 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst, het EU-inreisverbod intrekken”*. Er dient aldus eveneens te worden aangenomen dat verweerder bij het opleggen van het thans bestreden inreisverbod ten onrechte geen of onvoldoende rekening hield met het gegeven dat verzoekster beschikte over een Portugese verblijfstitel. Enig overleg met de Portugese autoriteiten voorafgaand aan het opleggen van dit inreisverbod blijkt ook geenszins. Aan deze vaststelling wordt geen afbreuk gedaan door het gegeven dat het inreisverbod bepaalt dat dit wordt opgelegd *“voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”*. In zoverre verweerder aldus heeft willen aangegeven dat indien verzoekster beschikt over de documenten om zich naar Portugal te begeven het inreisverbod dan enkel nog geldt voor België of voor alle Schengenlidstaten behalve Portugal – hetgeen niet geheel duidelijk is –, herhaalt de Raad dat een inreisverbod moet gelden voor het grondgebied van alle betrokken lidstaten en lidstaten zich dienen te onthouden van het opleggen van nationale inreisverboden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 74/11 en 74/14 van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

De middelen zijn, in de aangegeven mate, gegrond en leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Een onderzoek van de niet-onderzochte onderdelen van de middelen dringt zich niet langer op.

5. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 januari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek en tot het opleggen van een inreisverbod worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS